

TES⁺VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXVIII. évfolyam

2018. május

**Szeretettel köszöntjük az édesanyákat,
nagymamákat!**

**Nem láttam semmit, aztán láttam
mindent, aztán megláttam Őt!**

A meggyógyított vak – János 9.

A világ világossága a földön jár – és rávetül egy emberre. Meglátja Jézus ezt a láthatatlan embert, látóvá és láthatóvá teszi. Ez a fellobbanó mécses reflektorként világítja meg a korabeli környezetet – de bennünket, ma élő emberek is.

Az esemény csodálatos, hiszen valaki meggyógyul – mégis megrázó, mert nem úgy, nem akkor, nem aszerint... és vég nélkül folytathatnánk. Kizökönt mindenkit a rutinjából, próbára tesz, színvallásra készítet: te kinek mondasz engem, és ki vagy te mindeközben? Azelőtt nem volt kérdés: beteg, nyomorult, bűnös. A csoda nyomán azonban rengeteg eddigi tény lesz bizonytalan. Tudni vagy nem tudni, ez itt a kérdés. Nem tudja a sokaság, hogy valóban ő szokott-e itt ülni vakon, aki most lát és jár. A szülei nem tudják, mi történt – még jó, hogy legalább tudják, tényleg a gyermekük ő. A farizeusok nem tudják, hogy történhetett ez, talán meg sem történt; vagy ha igen, honnan jött, aki tette? Elhatalmasodik a homály.

Az egykori vak sem tud mindent. Nem tudja, gyógyítója hol van most, nem tudja, bűnös-e. De azt tudja, hogy lát, és hogy Isten cselekedett, fényt gyújtott. Mást nem is akar tudni, ez elég. Mindent és mindenkit felülír a szabadításból fakadó hit. Van azonban még innen is tovább. Megismerni Jézus Krisztust – de hogyan? Nézzük csak!

Kinyílik a zárt szem, és meglátja a külvilágot. Nyitott, működik, lát – de még csak most kezdődik az igazi kaland: hogy felismerjen, hogy megismerjen. Az első folyamaton már végigért a meggyógyított vak; a Mk 8, 24-ben leírt történet szerint ez történhet két lépcsőben is: látok, de még nem látok, az emberek még mozgó fáknak tűnnek, még nem ismerek fel, nem tudok beazonosítani dolgokat. Aztán jön a teljes gyógyulás.

A szellemünk ugyanígy működik: van, a teremtésünktől fogva. A csoda akkor érkezik, amikor ez a legbelső részünk megmozdul, életre kel, kinyílik. Már érzékeli, tudja, hogy van valami, de még nincs felismerés, beazonosítás, rátalálás. Eddig eljutott ez a gyógyult is: tudja, hogy van valaki, akiben hinni kell, a szelleme nyitott, irányítható, csak a felismerés kell: itt áll veled szemben, sőt hozzád beszél.

Megvan a hitre készség és a beazonosítás, eljött az térdrehullás és imádat ideje.

Záró kérdésem: te látsz? Igen, éppen olvasok. Kezemben a Szentírás, ismerem Isten kijelentését. De nyitott arra is a szellemed, hogy lássa az élő Jézus Krisztust mint Szabadítót, és imádd őt? Kérd a Szentlelket, hogy vezessen el most idáig! Imádkozz és tegyél azokért, akiknek már csak ez a beazonosítás hiányzik!

Boros Dávid

MIRE VAN SZÜKSÉGE JÉZUS TANÍTVÁNYÁNAK?

Tiszta szemre, úgy nézni és úgy látni,
Ahogyan Isten látja a világot.
Benne már az új teremtést csodálni,
Mit igéjével elrejtetten alkot.

Nyitott szívre: szeretni, átölelni
Világunk, mint Isten öleli át...
Mint Ő, mást elfogadni, felemelni...
Megbocsátani, mint Ő megbocsát.

Mesterükre! Egyedül Ő adhatja
a nyitott szemet, szívet,
alázatot, erőt a szolgálatra...
s gyümölcsöt teremni csak így lehet.

Túrmezei Erzsébet

ÉDESANYÁK, NAGYMAMÁK GONDOSKODÓ SZERETETE!

(1Sámuel2:18-19)

Minden évben van egy nap, mikor hálát adunk az édesanyákért. Ilyenkor nem az anyákat dicsőítjük, hanem megköszönjük őket Istennek! Úgy hiszem, hogy van, mit megköszönjünk nekik. Egy csodálatos

ajándékot kaptak az Úrtól. Ez nem más, mint a gondoskodó szeretet, ami elkíséri őket egy életen át. Ez az ajándék, ez a tulajdonság, nem csak a hívő, de az Istenben nem hívő édesanyákban is meg van.

Mit is rejt ez magában?

Előttünk van Anna élete. Még egy édesanyát és nagymamát, szeretnék felhozni a bibliából. A 2Tim.1:5-ben olvashatunk, hogy Loisz, Timóteus nagymamája, képmutatás nélküli hitre nevelte Eunikét, azaz az édesanyját. Erről maga Pál apostol tesz tanúbizonyságot. S bár Euniké egy pogány göröghöz ment feleségül, mégis hitben és Istenfélelemben nevelte Timóteust, aki sok embert vezetett, Istenhez. Volt, aki a magot a szívébe elvetette. Nekünk is lehetnek ilyen emlékeink, arról, amint a hitet és a szeretetet átadták nekünk, megnyit imádkoztak, fáradoztak értünk. Visszatérve Annára egy példás édesanyát, feleséget ismerhetünk meg benne. Csendesen hordozta a maga terhét. Nem lázadott Isten ellen. Amit viselnie kellett, azt zúgolódás nélkül viselte. Imádkozó asszony, talán abban a korban még túlbuzgónak is tűnhetett. Szoros kapcsolatban volt Istennel. Minden áldozatra kész volt, hogy ott legyen az Isten házában. Már akkor imádkozott a gyermekért, mikor az még meg sem fogant. Miután megkapta Sámuel, visszaadta (felajánlta) Őt az Úrnak, tudta, hogy az Ő kezében van a legjobb helyen! Figyelemmel kísérte gyermeke testi, lelki növekedését. Szerető gondoskodással minden évben meglátogatta, és új palástot vitt neki, amit ő maga varrt. Ahogy nőtt a gyermek, úgy nőtt

a palást is. Ami még kiemelendő az, hogy nem egyedül ment a templomba, hanem a látogatásokra elkísérte őt a férje is. Ez így normális a hívő családban! Az anyai szeretettel, gondoskodással, mi férfiak nem tudunk vetekedni, de a részünket nekünk is ki kell vennünk, a gyereknevelésből. Mindezt együtt kell, tegyük a társunkkal. Isten megáldotta Annát és családját. Kapott ajándékba még három fiút, és két leányt. Sámuel pedig, úgy, mint Timóteus, sok-sok ember támasza lett. Mindketten Isten hűséges szolgálói lettek!

Ezért ne feledkezzünk meg rendszeresen imádkozni az édesanyáért. Imádkozni, és segíteni őket. És ne feledjük, hogy a gyermeknevelésből, mi férfiak is, ki kell, vegyük a részünket! Isten áldjon minden édesanyát, nagymamát, családot, hogy mindnyájan betöltsük küldetésünket!

Kiss Frigyes

Új Lelkipásztor került a Székelykeresztúri Gyülekezet élére....

A napokban levelet kaptam Veress Annuskától.

Annuska – Veress Ernő lp. özvegye, aki 71 évesen hónapok óta az USA-ban segít egy három gyermekes családnál – többek között a következőket írja a nem rég Székelykeresztúron (Erdély) beiktatott lelkipásztorról: „Ez év januárjában iktatták

be lelkipásztori szolgálatra Ferenczi Lajos testvért Székelykeresztúron. Korábban őt és családját az egyház azzal büntette meg, hogy két hét alatt ki kellett költözzenek a parókiáról. Nem volt ez egyszerű, mert ott volt a 3 gyermek is. Egy hívő testvér fogadta be őket, s egy másik hívő testvér adott neki munkahelyet a bútorgyárban. A Székelyudvarhelyi gyülekezet is szárnyai alá vette. Budai Lajos lelkipásztorsága alatt fejlődött, erősödött, mint engedelmes tanítvány. S ennek már több mint 2 éve. Nemrég elfogadta a meghívást Székelykeresztúrra... „

Székelykeresztúron a baptista missziót Veress testvér 2000-ben kezdte el feleségével együtt. Annuska most így emlékszik vissza a kezdetekre: „Nehéz volt az ugartörés... Ezt magam is megtapasztaltam a férjem oldalán, amikor együtt vállaltuk fel és végeztük ezt a munkát. Emlékszem arra a január 8-ra 2000-ben, mikor útra keltem a Hargitáról Székelykeresztúrra.. A férjem - mielőtt elutazott egy szolgálati útra Magyarországra - feladatként bízta rám, hogy mire hazajön, kezdjem el a gyerekfoglalkozást ebben a kis városban. Ő imában támogat. Nagy kihívás volt. Menni az ismeretlenbe, összeszedni gyerekeket, elindítani a munkát. De jó, hogy indulásom előtt kérhettem az imatámogatást még az akkor életben levő Barnabás fiamtól és a vele otthonmaradt édesapámtól is. Biztonságot adott ez nekem.

Megvallom, mégis volt bennem félelem, hogy ne csőd legyen az egészből, hanem győzelem. Győzelem a magam bölcsessége felett, jó eredmény, stb. De hogyan kezdjem el? Imádság közben szólt hozzám az Úr: “Te szeretsz engem, szereted a gyerekeket, szeretsz rajzolni, festeni. Ne félj elkezdni. Én megyek előtted. Te csak tedd, amit mondok...” „Ámen, Uram”... feleltem. Hónom alá a festőállvány, néhány

rajzlap, két tucat ceruza táskámban elmaradhatatlan fegyverem, a Biblia mellé. Busz, vonat, majd egy rövid útszakasz, és megérkeztem a kis ósdi száz éves házba. Minden porcikámban remegtem, nemcsak a tél hidege miatt, hanem a kicsinyhitűségem miatt is. Bátortalan voltam. Hogy fognak rám tekinteni az emberek, mikor felállítom a festőállványt a város főterén és rajzolni kezdek ott télvíz idején, kesztyűs kézzel? Bolondnak fognak tartani. Emlékszem jól azokra a percekre... Letérdeltem a hideg földre (mert padló nem volt abban a régi házban), könnyeimmel áztattam a padot, ahova a fejem lehajtottam imádkozásra. Átéltém azt gyakorlatban gyöngé nőként, hogy mit éreztek az Úr szolgálói a küldetés végrehajtása előtt. Kisírtam magam az Úr előtt. De nem maradtam így. Az Úr újra szólt. „Ne félj! Én megyek előtted...a gyermekek pedig nem fognak kinevetni, az ő szemükben nem leszel bolond. A felnőttek reakciója most nem annyira fontos. Tedd azt, amit mondtam!” És így lett... Az üzletekből kikandikáló tekintetek, a fejcsóválások már nem zavartak, mikor hozzáfogva a munkához, belefeledkeztem a rajzolásba ott a téren, a Petőfi szobor mellett. És megjelentek a gyermekek. Előbb egy-kettő, majd többen is. Kíváncsian figyeltek... Megindult a kommunikáció. Majd egy kérdés tőlem: „Szerettek rajzolni?” A válaszuk igen volt. „Szerettek énekelni?” A válasz még egy igen... Tehát ha így van, jöjjetek el és hívjatok másokat is a Timafalvi út 2. szám alá, délután 5 órára. Megígérték. Zálogba kaptak tőlem egy-egy ceruzát... És így lett. 18 gyerekkel el lehetett kezdeni a munkát, melyhez időközben segítséget is kaptam.

Útban hazafelé azonban jött a másik próba, hogy ne higgyem el magam. Busz a Hargitára nincs, csak este 11 körül, az is csak Szentegyházáig visz. Onnan még 4 km az úgynevezett 'apostolok lován', tehát gyalog az útszélen, hónom alatt a

festőállvánnyal. Ismét bolondnak néztek, - most már a mellettem elszáguldó autósok. Kíváncsiságból ugyan lassítottak egy kicsit, de hosszasan rám dudálva továbbgurultak... Annyi dudálást életemben nem kellett elszenvednem. De mit számított az nekem! Ragyogott már az út, nemcsak a holdfénytől, hanem attól, aki már előttem elment, fényt hagyva maga után. Jézus volt az. Ő töltött be bátorsággal, örömmel, hogy mire az erdő sűrűjébe értem - lerövidítve az utat - most már nem féltem az éjszakai ijesztéstől éjjel 12 kor sem. Az Úrban való öröm szárnyakat adott nekem. Hazaérkeztem. Otthon már vártak rám szeretteim. Örvendtek annak, hogy imájuk meghallgatására talált. De hát én!

Két hét múlva, mire a férjem hazaért, a gyermekmunka elindult....”

Közreadta: B. Viola

*

SZENTLÉLEK HÍVÁSA

Nélküled csak könyv a Bibliánk:
Talán szebb, különb, mint sok másik,
De Igévé tüzedtől válik.
Nélküled Jézus ember volt csak
És holtak maradnak a holtak,
De ha tüzed betölthet minket,
Megvilágítja értelmünket,
Látjuk Benne a Fiú- Istent.
Ki értünk odaadott mindent,
S legyőzve halált, bűnt és átkot,
Meváltotta a holt világot,
Hogy aki Megváltónak vallja,
Vele éljen, Ő úgy akarja.
S mi boldog tanúk, valljuk, éljük,
Mert üzenetét már jól értjük...
Jöjj Szentlélek, áradj ki reánk!

Nagy Kornélia

Gyülekezeti életképek, beszámolók

NYUGDÍJAS KLUB

Áprilisi alkalmunkon Tisza Attila testvér szolgált és üzenetként három alap gondolatot helyezett a szívünkre, ezek a

Fotó: Soltész László

szeretet, erő, józanság.

Ha ezek alkalmazásával éljük mindennapjaikat, akkor az életünk során elkövetett hibák kijavításával, részünk lesz az öröm megélésében és ez boldogsággal tölt el. Igei példa az Ószövetségben József élettörténete:

- Küldetéstudata van
- Rendíthetetlen elszántság
- Eredeti kreativitás

A magyar nép nagy alakjai közül Széchenyi István gróf élettörténete, melynek során a kudarcai mindig nagy tettek megvalósítására készítették.

-Édesapja temetésére a zord idő miatt nem tudott Pestről Budára elmenni, megépítette a Lánchidat. Kudarcaink, hibáink lehetnek, de új távlatokat nyithatnak az utána következő események, lehetőségek.

Ne cipeljük a terheket, tegyük le az Úr kezébe!

Kecskés Károly

József Utcai Keresztyén Testvér Gyülekezet

ÖRÖMHÍR

"Az Úr ajándéka a gyermek." (Zsoltárok 127:3.)
 Megszületett Borzási Dániel és Laura első gyermeke: Klára, 2018. április. 29-én.
 Súlya: 3.340g és 54 cm hosszú.
 Isten áldását kívánjuk életükre!

szerkesztő

Innen – onnan

ANYÁK NAPJA

Az anyaság alázat. Szolgálat és lemondás. Önismereti lecke. Kétkedés és hit magadban. A hited öbenedben. Az ő hite benned. Bizonytalanság és bizonyosság egyszerre. Könnyek a zuhany alatt. Végtelen fáradtság. Végtelen káosz és mindent elsöprő harmónia. Ismeretlen szívvelszorulás. A szeme a szívedben. A hangod az övében. A mosolya mindenhol. Az illata a lelkedben. Szövetség jele. Az anyaság kötelék. Ragaszkodás és elengedés. Kérdések magadnak, válaszok magadtól. Az anyaság áldozat. És mindenekelőtt hála. Hála annak, akit megszültél és hála annak, aki téged megszült.

A szerkesztő

FORRADÁS

Egy kisfiú elhívta édesanyját az első általános iskolai szülői értekezletre. Ijedten vette tudomásul, hogy az anyja ott lesz. Ez volt az első alkalom, hogy az osztálytársak és a tanárok találkoznak az anyjával, ezért a gyerek aggódott, hogy mit fognak szólni. Az anyja szép nő volt, de egy csúnya forradás éktelenkedett az arcán, mely beborította csaknem a fél arcát. A fiú sosem kérdezősködött róla, hogy miért vagy hogyan került oda az a sebhely.

Az értekezlet résztvevőire a sebhely ellenére nagy hatással volt az anyja kedvessége és természetes szépsége, a fiú mégis aggódott, és elrejtőzött mindenki elől. Véletlenül fültanúja volt azonban egy beszélgetésnek anyja és a tanára között: - Hogy szerezte azt a forradást az arcán? - kérdezte a tanár. - Amikor a fiam még kicsi volt, kigyulladt a szobája. Mindenki félt bemenni, mert a lángok elharapóztak, ezért én mentem be. Amikor a bölcsője felé rohantam, megláttam egy lefelé zuhanó tűzcsóvát. A gyerek fölé hajoltam, hogy a testemmel védjem. Elájultam, de szerencsére egy tűzoltó a segítségünkre sietett és mindkettőnket megmentett. Megérintette az égés nyomát az arcán, majd folytatta: - Ez a sebhely örökre megmarad,de nem bántam meg, amit tettem.

Ekkor a kisfiú előbújt a rejtekhelyéről, és könnyes szemmel futott oda az anyjához. Megölelte, és egyszeriben átérezte, mekkora áldozatot hozott érte az anyja. Az est hátralevő részében nem engedte el a kezét.

Közreadta H.A.

*

GYEREKEK NEVÉBEN

Beszélj velem úgy, mintha felnőtt lennék
 Játssz velem úgy, mintha gyerek lennék
 Bízz bennem! Adj nekem feladatot!
 Majd meglátod, milyen ügyes vagyok
 Dicsérj meg, ha megérdemlem!
 Igazságtalanul ne büntess engem!
 Ha úgy érzem, teher vagyok neked,
 Boldogtalan leszek? Rossz gyerek!
 Ha a bolt játékát elém rakod,
 Mit ér, ha önmagad helyett adod.
 Játssz velem, mintha gyerek lennél!
 Ami nekem fontos, vedd komolyan!
 Csak akkor szólj rám, ha komoly oka van!
 Ne tiltsd meg, amit még meg kell tennem!

A világot fel kell fedeznem!

Dávid Rózsa

IGAZ TÖRTÉNET EGY GÓLYÁRÓL

Az első világháború idején Samlandban (Kelet-Poroszország északi része) az egyik parasztgazdaság udvarán gyakran lehetett látni egy méltóságteljesen sétáló gólyát. Az egész család szerette és gondját viselte.

Ezt a gólyát a gazda fia találta a réten. A madár tehetetlenül csapkodott a szárnyával. Nem volt nehéz megfogni és hazavinni. A szerető gondoskodás hatására gyorsan meggyógyult, de arra még nem volt képes, hogy társaival együtt délre repüljön. Nagyon jól viselte a telet a meleg istállóban. A következő nyarat részben az udvaron, részben gólyatársaival töltötte. Ahogy közeledett az ősz, már velük együtt vonult el délre. Vajon visszajön jövő tavasszal?

Igen, visszajött! Fészket a pajta tetejére építette, és ősszel megint elrepült.

Időközben a fiúnak, aki annak idején megmentette a gólya életét, a háborúba kellett mennie. Francia fogságba került és Afrikába küldték a gyarmatokra. Ott, a földeken kellett dolgoznia. Erősen gyötörte a honvágy, különösen, amikor az észak felé vonuló gólyákat látta."Üdvözlöm a hazámat, üdvözlöm a szüleimet!" - kiáltotta utánuk.

Ekkor valami különös dolog történt. Az egyik szép, nagy gólya otthagya a csapatát, egyre lejjebb szállt, körözött a hadifogoly körül, leereszkedett, és izgatott szárnycsapkodással odament hozzá. A fiatal fiú ráismert, hogy ez az ő gólyája. A gólya

bizalommal egyre közelebb és közelebb ment hozzá, és békésen tűrte a simogatást. A fiúnak kicsordultak a könnyei. Hirtelen eszébe jutott valami. Volt egy darab papír meg egy ceruza a zsebében. Gyorsan leírta: "Élek!" Aztán aláírta a nevét. Miközben még egyszer megsimogatta a golyát, a papírt a szárnytollai alá csúsztatta és ott sikerült az egyik tollat köré tekerve rögzítenie. Vajon megtartják a tollak a papírdarabot sok-sok napon át is? Megtartották! Amikor a golya megérkezett a gazdaság udvarára, feltűnően közel ment a fiatalember szüleikhez, és körülöttük jöttment, míg fel nem fedezték a papírt és ki nem vették a szárnya alól. A lélegzetük is elállt, amikor elolvasták, amit a fiuk írt. "Él, él a fiunk!" Egy teljes évig nem tudtak róla semmit. Akkor viszont az apa azonnal elment a legközelebbi katonai hatósághoz, és a fiút egy francia hadifogolyért cserébe szabadon engedték.

Közreadta H.A.

*

AZ ELTÉKOZOLT KINCSEK

Drága kincs és olaj van a bölcs hajlékában, az ostoba ember pedig eltékozolja azt. Egy tanulságos perzsa monda említ egy embert, aki a tengerpartnál sétálva, apró kövekkel telt zsákocskát talált. Gondtalanul játszadozott az apró kövecskékkel. Dobálta a fehér sirályokat, melyek a tenger hullámain himbálóztak és egyik kövecske a másik után tűnt el a hullámok között. Egy kövecskét azonban véletlenül megtartott és haza vitte magával. Otthon, a tűzhely világánál, tündöklő fényel ragyogni kezdett a kő. Ekkor ismerte fel a férfi, hogy a zsákocskák nagy értékű gyémánt kövecskékkel voltak tele, és ő mérhetetlen kincset dobott a tengerbe. Visszasietett a parthoz keresni az elveszett köveket, de hasztalan. Ott feküdtek már azok a tenger

mélyében. Sem keserű önvád, sem könnyek nem tudták visszaszerezni a megdöntötten eldobált kincseket.

Sok ember bánik így, ilyen megfontolatlan könnyelműséggel életének éveivel.

Nemtörődömséggel engedi elrohanni egyik napot a másik után, egyik évet a másik után. És sok esetben hetven vagy nyolcvan év is eliramlik: oda az élet! Hány ember van, aki egész élete keserves munkájával sem tudja jóvátenni azt, hogy élete legdrágább, legértékesebb idejét, az ifjúság tetterős napjait üres nemtörődömségben tékozolta el. Életünkben eljön majd az óra, amikor az életnek Ura felteszi a kérdést: Mit tettél a reád bízott talentumokkal? Mire használtad fel az idődet? Mi lesz, ha azt kell mondanunk: Eldobáltuk, eltékozoltuk a drága napokat, az áldott éveket és ezért hiábavalósággá tettük az élet Urának minden egyéb ajándékát, melyet testi és lelki javakban ajándékozott nekünk. A múlt vissza nem hozható, a jelen meg nem állítható, a jövő ki nem kerülhető.

Becsüljük meg az áldást nyújtó alkalmakat. Legyünk hű sáfárai az Úrnak. Gyűjtsünk lelki kincseket

Közreadta H.A.

*

ANYÁK NAPI GONDOLATOK

- Senki nem érezheti át a szeretetemet irántad, hiszen te voltál az egyetlen, aki hallotta a szívemet belülről dobogni! Anya.
- Mióta megszületett... sokat gondolkodtam... vajon ezek a lábacsók milyen utat fognak bejárni? Sokszor elesnek majd? Lesz mindig erő bennük újra felállni? Nem tudom a válaszokat, de azt igen, hogy még erő van a két kezemben, támasza leszek, ha elfáradna!
- A világ számára Te csak egy ember vagy a sok közül, de egy ember számára Te vagy a világ!

-Öleld, amíg kéri! Hallgasd, amíg mondja!
 Szeresd, amíg hagyja! Mert olyan gyorsan
 eljön a pillanat, amikor elindul, és te már
 nem kísérheted el. Amikor már a saját útját
 járja, és te aggódva figyeled, és csak
 remélni tudod, hogy nem téved el az úton.
 - Egy kisbaba születése a legnagyobb
 boldogság, amit az élet adhat. A multság
 még csak most kezdődik, az öröm soha nem
 ér véget.
 - Egy gyermek többet érez, mint amit egy
 felnőtt tud.

*

GYEREKSZÁJ

Valamelyik nap ebéd után az apám elment
 fogat mosni, és a kisfiam is vele tartott.
 Miután látta, hogy a nagyapja kiveszi a
 felső fogsorát és megmossa, majd ugyanezt
 teszi az alsó fogsorával, azt kérdezte:
 Nagyapa, a nyelvedet is ki tudod venni?

*

GYÜLEKEZETÜNK BETEGEI

Ádány Vince és neje
 Hetzke József és neje
 Huszta Tiborné
 Kántor Imréné
 Kiss Tamara
 Puskás Zoltánné
 Ráduly Emil és neje
 Rumbold Gyula
 Sebők Györgyné
 Stubnya Tiborné
 Szalay Mihályné
 Szlavik Krisztina
 Szűcs Borbála
 Tóth Mihály
 Verik Lajosné
 Vékony József és neje
 Vida Sándorné

"Veled leszek... nem maradok el tőled,
 nem hagylak el. Légy erős és bátor!"
 (Józsúé I.5-6-ig.)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a
 testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg
 imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok
 Orvosa meghallgatja a hitből fakadó
 imákat. Betegeink címe, telefonszáma
 Boros Dávid lelkipásztornál és Huszta
 Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Helyreigazítás

A Testvérek újság áprilisi számában a baptista
 egyház idősök otthonai között szerepel az
 Aranybárka Idősek és Pszichiátriai betegek
 Otthona. Az intézmény családi vállalkozás, semmi
 köze a baptista egyházhoz.

szerkesztő

*

Gyülekezeti programok

május 04. 18:30 Ifjúsági klub
 május 05. 14:00 Kiss Tamara és Szlepák Attila
 menyegzője Tahiban
 május 08. 18:00 Kórházmisszió
 május 09. Nyugdíjas klub / Kirándulás a Jeli
 Arborétumba /
 május 11. 18:30 Ifjúsági klub
 május 13. Gyülekezeti vasárnap
 május 18. 18:30 Ifjúsági klub
 május 20. 15:00 Tb. Olajág istentisztelet
 május 21. Gyülekezeti kirándulás
 május 25. 18:30 Ifjúsági klub
 május 27. 16:00. fiatal házások estje
 június 01. 18:30 Ifjúsági klub

*

Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet

1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

www.jubi.hu

„Folyóirat” rovatban is olvasható újságunk!

Rendszeres alkalmaink július augusztus hónapban:

Vasárnap

de 9:30 imaóra, 10:00 istentisztelet

17:00 istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliaóra

19:00 énekóra

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja
 missziós szolgálatokra felszabadítva